

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MESSIER, NATALIE

A doua viață a lui Joey Vasquez / Natalie Messier ; trad.
din lb. engleză și note de Irina Cristescu. - București : Bookzone,
2026

ISBN 978-630-305-748-4

I. Cristescu, Irina trad. (trad. ; note)

821.111

Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

EVERY VERSION OF YOU
Copyright © 2026 Natalie Wood
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Natalie Messier

A doua viață a lui Joey Vasquez

*Traducere din limba engleză și note
de Irina Cristescu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

* * * 1 * *

Nu trebuie să stau decât vreo două ore, apoi pot să plec.

Două ore.

Nu-i mare lucru.

Gândul ăsta mi se pare reconfortant, culmea, cu toate că mi-a luat aproape o oră să ajung aici. Nu are nicio logică să conduci o oră pentru o interacțiune socială de două ceasuri. E ca și când ai plăti cinci dolari transportul unui produs care costă zece.

Măcar e suficient de târziu încât să ratez aglomerația de după-amiază.

Telefonul vibrează, anunțându-mă că mă sună cineva. Citesc numele pe ecran, apoi mă uit împrejur, prin magazinul mititel de vinuri în care m-am refugiat puțin mai devreme. Sunt tentată să apăs pe *Ignoră*. Știu că sunt în întârziere, dar, în apărarea mea, e *tare greu* să alegi o sticlă de vin.

— Ajung în cinci minute, îi spun lui Ellie, gazda serii, în loc de salut.

În fond, nici nu-i prea departe de adevăr. Chiar *sunt* la cinci minute distanță. Mă rog, cinci minute, plus cât îmi ia să aleg sticla.

— Vii, spune el, părând însă mai degrabă să mă întrebe.

— Păi am zis că vin.

— Așa-i. Știu că ai zis, dar Cat mi-a adus aminte cum contramandezi mai tot timpul și îi e teamă că o să avem o masă dezzechilibrată dacă nu apari.

Mă străduiesc serios să nu izbucnesc în râs. Chiar nu cred că lui Cat, soției lui Ellie, îi pasă dacă ajung la cina ei, dar sunt convinsă că îi pasă de cât de echilibrată îi va fi masa.

Cât mă urăște, dar cine o poate învinovăți pentru asta?

Ce soție *nu ar urî-o* pe femeia îndrăgostită de soțul ei?

— Nu pot sta prea mult, îi recit eu scuza pe care o exersasem toată ziua. Nu am avut timp să trec pe acasă să o hrănesc pe Ruthie, așa că probabil că va trebui să plec mai devreme ca să nu moară de foame.

De fapt, e o minciună doar pe jumătate, îmi zic. Ruthie chiar *trebuie* să mănânce, iar dacă bătrâna mea pisică îmi oferă o scuză facilă ca să mă eschivez dintr-o situație de care abia aștept să scap – păi atunci, cu atât mai bine.

Ellie tace și mă întreb dacă mă va lua la rost.

— De abia aștept să te văd, Joey, răspunde el cu blândețe.

Sinceritatea lui mă doare.

E adevărat că era cât pe-acți să contramandez marți, când îmi dăduse mesaj să se asigure că vin.

— Și eu.

Ei bine, asta *chiar e* o minciună. Sau poate că nu. Oare spaima și entuziasmul pot coexista?

Îmi iau la revedere și mă întorc la rafturile cu sticle de vin. Cât este oare potrivit să dai pe o sticlă de vin pe care o duci la o cină? Când l-am întrebat marți pe Ellie ce

să aduc, mi-a zis *Doar pe tine*. Mda, vezi să nu. Parcă o și văd pe Cat cum mă judecă.

Nici nu se pune problema să apar cu mâna goală.

Sigur, ar trebui să nu îmi mai pese. Și, de obicei, nici nu îmi pasă. De cele mai multe ori, sunt capabilă să-mi împart viața în două perioade: persoana care am fost înainte să fiu de acord să fac lucruri pe care nu voiam să le fac și persoana în care m-am transformat după aceea.

Prima persoană s-a dus la facultatea de drept ca să-i facă pe plac mamei sale, iar apoi s-a apucat imediat să lucreze în domeniul dreptului comercial.

Acea femeie – mult mai tânără și mai naivă – făcea numai tâmpenii, cum ar fi să se vadă cu bărbați care au convins-o să citească cărți de-ale lui Jonathan Franzen, deși, sincer vorbind, nu-i prea plăcuse niciodată să citească.

Se dusesese la tot soiul de meciuri în colegiu, pentru că toți prietenii ei se duceau, chiar dacă ura sportul. Bea bere și se prefăcea că nu simte că are gust de pipi. Stătea pe la petreceri mult mai târziu decât i-ar fi plăcut și oferea prea multe șanse unor bărbați cu totul mediocri.

Apoi, pe când aveam aproape treizeci de ani – dar asta, după mulți ani de terapie –, m-am oprit.

Am început să spun „nu”.

Nu, nu mă voi duce cu colegii să beau ceva joia după serviciu când eu de-abia aștept să mă bag în pat.

Nu, de fapt urăsc să mă plimb pe cărări de munte, dar mersi mult de invitație.

Nu, nu vin cu tine acasă și nici nu vreau să mă mai văd cu tine și, dacă e s-o spun pe-a dreaptă, cel mai bine ar fi să încheiem întâlnirea asta chiar acum.

Și, de cele mai multe ori:

Nu, cu siguranță nu voi veni la cina găzduită de bărbatul de care sunt îndrăgostită în secret de ani întregi.

Nu-i chiar rețeta perfectă ca să fiu fericită, dar măcar nu doare.

La cincisprezece minute după ce am vorbit cu Ellie, sunt din nou la volan, conducând prin cartierul în care locuiește el, o oază pitorească. Peluze verzi luxuriante, luminițe de Crăciun instalate deja, deși nu e decât începutul lunii noiembrie, indicatoare anunțând prezența sistemelor de securitate în locuri ușor de reperat.

Trag mașina la bordură, recunoscătoare că nu trebuie să caut un loc în care să fiu nevoită să-mi testez abilitățile pentru parcare laterală, apoi o iau pe jos pe alea către ușa casei lui Ellie și a lui Cat.

E o casă spațioasă, rustică, cu pereți albi tiviți cu negru. Genul de casă care parcă țipă *Avem bani, dar nu simțim nevoia să facem totul prea modern și ciudat*. Bat la ușă și mă uit la sticla scumpă de Pinot Noir pe care o strâng în mâna stângă, jenată de cheltuiala excesivă, de parcă aș încerca prea mult să impresionez.

Ușa se deschide, iar eu primesc răspunsul la întrebarea pe care mi-am pus-o mai devreme. Spaima și entuziasmul chiar pot coexista, ba în cazul de față îmi sunt într-atât de strâns împletite, încât devin aproape de nedeslușit.

Elijah Aarons, căruia prietenii îi zic Ellie (și, credeți-mă, el îi consideră pe mai toți prietenii lui), are în jur de un metru optzeci și s-a maturizat frumos, transformându-se din tocilarul de odinioară, care mi-a fost cel mai bun prieten, într-un bărbat bronzat, cu părul castaniu și ondulat, care începe să încărunească pe la tâmpile.

Chipul i se luminează, iar eu simt cum mi se strânge stomacul.

Sunt îndrăgostită de bărbatul ăsta, dar aș face orice să nu fiu.

— Ai venit.

Mă îmbrățișează strâns. Parfumul cald și aromat al coloniei pe care o poartă mă învăluie.

Poate că mi se pare, dar nu cumva mă strânge prea tare? Nu cumva îmbrățișarea durează mai mult decât se cuvine? Mereu m-am întrebat dacă chimia dintre noi nu era doar un produs al închipuirii mele, până într-o noapte, cu un an înainte să se căsătorească, când s-a îmbătat și mi-a destăinuit că fusese un pic îndrăgostit de mine pe vremuri – doar pentru scurtă vreme, *ha ha, ce simpatic, nu-i așa? Adică, îți dai seama?*

Dacă îmi dădeam seama?

— Ți-am zis că vin.

Ar putea părea că îl reped, dar el nu mi-o ia în nume de rău.

Uneori, mă gândesc că viața ar fi mult mai ușoară dacă Ellie s-ar purta măcar o dată ca un nemernic.

Mă conduce în hol, unde sunt imediat întâmpinată de... fața mea. Mă rog, de fapt de o fotografie în care apar alături de unsprezece dintre cei mai buni prieteni de-ai lui Cat și Ellie, cu toții strânși în jurul mirelui și miresei, în ziua nunții lor. Cu toții zâmbim exagerat de entuziaști, de parcă am ști că poza asta ne va transforma într-un soi de comitet de primire etern în căminul celor doi.

Șapte ani mai târziu, încă nu îmi dau seama cum de a vrut Cat să-i fiu domnișoară de onoare. Știu că Ellie a insistat, dar chiar și așa...

În asta constă genialitatea lui Cat – e falsă de nu se poate, dar foarte *convingătoare*.

Mereu mi-am dorit să mă prefac mai bine, dar sunt mult prea transparentă. Mi s-a întâmplat să-mi

reproșeze nu unul, ci doi tipi cu care nu am avut de-a face decât o noapte că am mimat orgasmul. Sigur, eu am ținut-o una și bună că a fost pe bune și am negat totul – e totuși genul de secret pe care o să-l iau cu mine în groapă.

Transparența asta despre care vorbesc e cât se poate de evidentă în fotografie. Niciun zâmbet nu îmi poate masca suferința din ochi. De parcă aș fi știut că, de atunci înainte, Ellie și Cat vor afișa pe marginea șemineului o fotografie în care arăt ca naiba, cu pielea-mi măslinie și spălăcită și fiecare imperfecțiune a trupului subliniată de rochia de satin de culoarea levănțicii aleasă de Cat.

— Alex o să răsuflă ușurat că ești aici. Băieții îi tot cer sfaturi financiare. Jur că dacă îl mai aud zicând *Cum-părați pe scădere...*

Ellie dă din cap amuzat. Reușesc să simulez un zâmbet, chiar dacă simt cum mi se scurge viața din mine.

Alex e aici.

Alex Aquino e aici.

Sunt pe cale să-l văd pe Alex, iar Ellie crede că ăsta e un lucru bun.

Nu mă așteptam. Mă gândesc la toate lucrurile de care m-am temut până în seara asta, dar persoana lui nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Ellie și Alex au fost mereu mai degrabă cunoștințe decât prieteni.

Cel puțin, din câte știam eu, Alex nu putea să-l sufere pe Ellie.

— Alex e aici? Grozav! Ce bine! Nu l-am mai văzut de...

Refuz să-mi amintesc de ultima oară când l-am văzut pe Alex.

Zile întregi m-am consumat gândindu-mă la ce o să se întâmple în seara asta, când de fapt ar fi trebuit să mă stresez din cu totul alte motive.

Pesemne că Ellie nu era atent, pentru că nu pare să-și fi dat seama că mă port ciudat.

— Vine mereu când îl invit. Îmi scoate ochii, ce-i drept – îmi amintește continuu cât de prețios e timpul lui –, dar nu lipsește niciodată.

Stai așa! Ellie tocmai ce mi-a zis că Alex nu lipsește niciodată de la cinele lor?

Pe bune? Am fost de față când Ellie și Cat discutau dacă să-l invite pe Alex la nunta lor. Eu le-am zis că ar trebui să-l invite. Ca să fiu cinstită, logica mea fusese *De ce nu? O să vă ia cel mai frumos cadou de pe listă.*

— Dar de unde și până unde ești tu așa de apropiat de Alex?

Ellie se încruntă.

— Mereu am fost.

Îi arunc o privire tăioasă, așa că se repede să adauge:

— M-a invitat la un meci al echipei Dodgers¹ sezonul trecut. Acum mergem împreună la meciuri. Ți-am povestit.

— Ba nu.

— Sunt sigur că ți-am spus.

Mi-aș aminti dacă ar fi spus vreodată ceva de Alex, dar nu îi pot spune de ce, așa că o las moartă.

— A venit și Ingrid?

Ingrid Aquino, soția lui Alex.

¹ Los Angeles Dodgers este o echipă americană de baseball, înființată în 1883 în Brooklin, New York, și mutată în Los Angeles în anii 1950. Echipa a câștigat de-a lungul timpului 9 titluri de campioană mondială (n. tr.).

— Nu, cred că e la clubul ei de lectură.

Uite că mai există și minuni.

— Îhî. La clubul de lectură. Tot zic că o să mă înscriu și eu într-unul, îi răspund – o minciună inutilă.

Ellie mă conduce în camera de zi imaculată, unde se află un grup de cinci bărbați, dintre care nu îl recunosc decât pe unul.

Au trecut mulți ani de când nu l-am mai văzut pe Alex și nu-mi place deloc să recunosc că, odată cu trecerea lor, a devenit cumva și mai atrăgător.

Odată cu trecerea anilor și, ei bine, după ce a câștigat aproape un miliard de dolari.

Alex se întoarce pe jumătate, iar privirile ni se întâlnesc. Îmi trece prin cap că ar putea avea bunul-simț să se întoarcă la loc, să mă ignore, să mă lase în pace să-mi văd de Ellie.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o va face.

— Josephina Vasquez. Doamne, cât timp a trecut de când nu ne-am mai văzut? Zece ani?

Mereu insistase să-mi folosească numele întreg, indiferent de câte ori îi spusese că mă enervează îngrozitor.

La un moment dat chiar ajunsesem să cred că îmi place.

Văzându-l că se apropie, mi-am lățit un zâmbet pe față. E și mai impresionant văzut de aproape. Cu pielea măslinie, părul negru ca cerneala, buzele cărnoase și ochii de culoarea whiskyului, Alex Aquino este, cum s-ar zice, un bărbat bine. Dacă la toate astea mai adaugi și că este de-a dreptul genial și bogat ca Satana, devine destul de greu să-i rezști. Până când ajungi să-l cunoști cu adevărat – pentru că atunci e ușor.

— V-ați văzut la nunta mea.

Ellie se încruntă. Încremenim amândoi. Alex își revine primul.

— Ai dreptate, așa este. Deci nu au trecut zece ani...

Alex nu își încheie fraza, uitându-se la mine în speranța că o s-o fac eu.

— Sunt șapte ani de atunci, Alex, îi zic mimând indiferența.

— Șapte ani, repetă, de parcă ar fi o surpriză pentru el, de parcă ar fi uitat. Nu te-ai schimbat deloc.

Înainte să îi pot răspunde, în cameră intră Catherine Aarons, urmată de alte patru femei, toate cu părul blond și pielea aurie, bronzată artificial.

Trag cu ochiul la Alex, întrebându-mă dacă și-a dat seama și el că suntem singurele persoane care nu sunt albe. Dacă simte că ceva e în neregulă, n-o arată. Originile noastre mexicane poate că ne-au făcut odată să simțim că avem ceva în comun, dar, știind cum stau lucrurile acum, detest să mă văd de partea lui.

— Cina este aproape gata, anunță Cat, apoi se repede la mine zâmbind radios, mă ia în brațe și exclamă: Joey, ai ajuns, în sfârșit. Îmi pare așa de bine să te văd!

— Mulțumesc pentru invitație, îi răspund și îi întind sticla de Pinot Noir.

Mi-o ia din mână fără să se uite la ea. Chiar nu trebuia să dau atâția bani pe vin.

Cat îi îndrumă pe toți în sufragerie, iar eu văd cum Ellie îi așază o mână pe spate și o mângâie ușor în timp ce o conduce în cealaltă cameră.

— Tot mai suferi după el? îl aud pe Alex comentând răutăcios.

Acum că am rămas singuri, iar nimeni nu ne poate auzi, îl întreb:

— Ce mama naibii cauți aici?

— Poftim? mi-o întoarce Alex, părând surprins, dar totodată încântat de provocare.

— M-ai auzit foarte bine.

— Te-am auzit, dar cred că eu ar trebui să te întreb asta. E prima petrecere a lui Ellie la care te văd. Așa că întrebarea este ce faci *tu* aici?

— Tu ești cel care nu-l suportă pe Ellie, îi zic, în loc să-i răspund la întrebare.

Alex este întruchiparea disonanței: pare să facă spume la gură, dar ochii îi strălucesc veseli.

— Nu știu despre ce vorbești. Ellie este unul dintre prietenii mei cei mai buni. Nu l-ai auzit? Sunt invitat mai mereu la ei la cină.

Îl privesc insistent.

— Ești nebun de-a binelea.

Mă întorc, promițându-mi că îl voi ignora tot restul serii.

Din păcate, promisiunea se dovedește a fi imposibil de ținut. Conversația din jurul mesei e plictisitoare, în mare măsură pentru că mai toată lumea pare mulțumită să-i soarbă lui Alex cuvintele din gură.

Situația devine tot mai agasantă.

Vreau să plec acasă la Ruthie, care va începe să miaune ca o apucată, cerând să fie hrănită încă din clipa în care intru pe ușă. Ruthie este o creatură capricioasă, care pendulează constant între afecțiune ezitantă și indiferență totală față de mine. Dar e cea mai bună prietenă a mea.

Mă uit la ceas. E ora 20.23. Poate mai stau până la nouă.

Doar până la nouă, apoi mă duc acasă, la Ruthie.

Ridic ochii din telefon, iar atenția îmi este atrasă de femeia așezată lângă Cat, care se oferă să-i toarne

niște vin în pahar. Cat își acoperă paharul gol de vin cu mâna și dă din cap, refuzându-o.

Ellie se întinde și o ia de mână pe Cat. Cu degetele întrepătrunse, schimbă o privire plină de înțeles și își zâmbesc reținut.

Ăștia fac mișto de mine?

Trec cu arătătorul de-a lungul cicatricii degetului mare de la mâna dreaptă, în încercarea de a mă readuce cu picioarele pe pământ.

— Lumea tot vorbește de mulți ani despre acest presupus exod către Texas. Eu tot aștept să se întâmple, așa poate că voi ajunge mai repede la serviciu, conchide Alex, iar mesenii râd cu un entuziasm exagerat.

— Că tot vorbim despre exoduri, intervine Ellie. Mi-e dor de Patrick și de Madison, dar când văd ce grădină au, nu-i pot condamna că au plecat. Nu cred că există grădini așa de mari în Los Angeles.

— Cum le place la Dallas?

Nu îmi dau seama imediat că întrebarea lui Cat îmi este adresată mie. Sunt prea concentrată pe paharul ei gol.

— Iartă-mă, ce-ai zis?

De ce ți-ai pune un pahar de vin în față dacă știi că n-o să-l folosești?

— Ți-a zis cumva Madison dacă le place la Dallas? repetă Cat.

— Ah, da, cred că le place. Știu că e însărcinată...

— *Iar?* chițăie ea încântată.

— Nu iar, asta-i prima ei sarcină...

Îmi dau seama prea târziu că vorbesc prostii.

Cat mă privește cu milă, iar eu strivesc furculița între degete, simțind că mă înroșesc până în vârful urechilor.

— L-a născut pe Oliver *acum două luni*, îmi explică ea grav, de parcă mi-ar da o veste proastă.

— Așa este. Cum de am uitat? îi răspund jenată.

Momentul adevărului: nu am mai vorbit cu prietena mea cea mai bună de foarte multe luni. Am avut enorm de lucru. Încerc să devin partener la firma la care lucrez. Cât despre ea, a fost ocupată cu maternitatea, după cum se pare. Am uitat să-i urez la mulți ani... iar ea, după cum se vede, a uitat să-mi spună că a adus pe lume un copil.

Sau poate că eu sunt cea care a uitat să o întrebe ce mai face.

Simt cum mă copleșește rușinea, dar încerc să nu las să se vadă.

— Eu mă gândesc la Seattle, dacă ar fi să mă mut de aici vreodată, intervine Alex.

Ridic privirea și îl observ uitându-se fix la mine. Mă mai scrutează pentru o clipă, apoi se întoarce către ceilalți și continuă:

— Am citit un articol în care ziceau că în Seattle va fi bine, în ciuda schimbărilor climatice. Și în *Midwest*² pare să fie în regulă, dar... serios acum, cine ar vrea să locuiască în *Midwest*?

Toată lumea râde, iar conversația continuă de parcă nu aş fi făcut nicio gafă.

Mă străduiesc din răspuțeri să mă concentrez asupra discuțiilor, chiar și atunci când Ellie ne delectează

² Regiune din Statele Unite ale Americii care include statele Ohio, Indiana, Michigan, Illinois, Wisconsin, Iowa, Kansas, Missouri, Minnesota, Nebraska, Dakota de Nord și Dakota de Sud (n. tr.).

pasionat cu un rezumat detaliat al romanului pe care agenția sa tocmai ce l-a achiziționat. Când îl ascult pe Ellie vorbind despre cărți, e singurul moment în care chiar îmi par interesante. Pasiunea lui pentru literatură este contagioasă.

Nu îmi dă însă pace gândul la paharul de vin gol al lui Cat.

Îmi petrec restul cinei anticipând – pregătindu-mă anxioasă – pentru un anunț care nu mai vine.

— Mai rămâi la un pahar, mă roagă Ellie când dau să-mi iau rămas-bun, în timp ce ceilalți se îndreaptă spre curtea din spatele casei pentru cocktailurile de după cină.

— Trebuie să ajung acasă, dau eu din cap. Ruthie...

— Ruthie poate să aștepte, mă asigură el. Doar un pahar.

— Un pahar.

Numai eu știu cât de mult am nevoie de unul. Refuz cocktailul și mă îndepărtez de grup, în căutarea sticlei pe care am adus-o, o desfac și îmi torn un pahar – al doilea, după tot atâtea ore, și ultimul, astfel încât să pot conduce și să evit mahmureala de a doua zi. Așa e când treci de treizeci de ani, dacă bei mai mult de două pahare, te simți oribil toată ziua următoare.

— Nu conduci, nu?

Mă întorc. E Alex, la nici un metru de mine, cu vape-ul în mână.

Suflă vaporii dulcegi, cu aromă de pepene, și mă fixează insistent.

— De ce ții să-ți dai cu părerea?

Termin de turnat vinul în pahar și iau o înghițitură zdravănă. Nu îmi place cum mă judecă, așa că îi arăt spre stiloul de vapar: